

opusdei.org

A Prelátus 2014. márciusi levele

Don Álvaro születésének századik évfordulója az egyik ok, amely a Prelátust arra indítja, hogy a hűségről és a lojalitásról beszéljen. Arra hív, hogy e hetek során elmélkedjünk arról, hogy válaszolunk arra az isteni hívásra, amelyet mindannyian kaptunk.

2014.03.13.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Március mindig különleges hónap, hiszen ekkor ünnepeljük Urunk születésének hírüladását (Gyümölcsoltó Boldogasszony) és Szent József ünnepét: íme, két személy, akik csodálatra méltóan hűségesek voltak Isten terveihez, akik teljes mértékben megtettek mindent, amit az Úr kért tőlük, mert képesek voltak teljes odaadással szeretni.

Idén ráadásul don Álvaro születésének századik és mennyei születésnapjának, vagyis halálának huszadik évfordulójáról is megemlékezünk. Életében igazgyöngyként csillog ez a természetfeletti és emberi erény. 28-án lesz az Atyánk papszentelésének évfordulója is, amely szintén az Istentől kapott hívásnak való tökéletes hűséget állítja elénk: ***érinthetetlen, szilárd, szűzi tisztaságú, örömteli és soha kétségbe nem vont hűséget a***

hithez, a tisztasághoz és az úthoz .

[1] Logikus ezért, hogy – mély és hálával teli személyes lelkiismeret-vizsgálat keretében – az előttünk álló hetek során elmélkedjünk arról, hogy hogyan válaszolunk mi mindannyian az isteni hívásra, amelyet kaptunk.

Nagyböjt kezdete – amely már a küszöbön áll – arra ösztönöz, hogy határozottan járjunk ezen az úton. Olyan liturgikus időszak ez, amely ezeket az ***alapvető kérdéseket teszi fel nekünk: Növekszik hűségem Krisztushoz, vágyam az életszentségre? Egyre nagylelkűbben az apostolkodásnak élek a mindennapokban, a megszokott munkámban a munkatársaim körében?*** [2] Törekedjünk arra –

most és az év többi időszakában egyaránt –, hogy erőteljesebben imádkozzunk, nagylelkűbbek legyünk az önmegtagadásban, gyakran végezzük az irgalmasság

lelki és testi cselekedeteit, amelyek a hit és a szeretet által átítatott cselekedetekként ösztönzően hatnak a hűség iránti vágyunkra. Nem érzésekről van szó, hanem a szerelmes lélek válaszáról, még ha fáradtak vagyunk is vagy megérezzük szegény énünk súlyát.

Már csak néhány nap van hátra don Álvaro születésének századik évfordulójáig. Az év kezdete óta nagyon is szemünk előtt tartottuk ezt a dátumot, március 11-ét, és tekintetünket Szent Josemaría e fiának példájára szegeztük, aki fenntartások nélkül odaadta magát és csodálatra méltó módon megtestesítette az Opus Dei szellemiségét. A dekrétum, amellyel az Egyház elismeri az erényeit, úgy fogalmaz, hogy don Álvaro legjellemzőbb vonása „vitathatatlan hűsége mindenekelőtt Istenhez az Ő akaratának készséges és nagylelkű teljesítésében, hűsége az Egyházhoz

és a Pápához, hűsége a papsághoz, hűsége a keresztény hivatáshoz élete minden pillanatában és minden körülménye közepette”. [3] Majd úgy fejezi be, hogy don Álvaro élete „a szeretet és a hűség példája minden keresztény számára”. [4]

Az ember hűsége szorosan összefonódik Isten hűségével, az Úr ugyanis *hűséges minden szavában, és jóságos minden művében*. [5] Az ószövetségi pátriárák és igazak történetét elbeszélve a Szentírás **kiemeli hitük egy lényeges vonását. Az ő hitük nemcsak úgy jelenik meg, mint út, hanem úgy is, mint építés, egy hely előkészítése, ahol az ember másokkal együtt tud lakni. (...) Ezután a hittel kapcsolatban megjelenik egy új megbízhatóság, egy új maradandóság, amelyet egyedül Isten tud ajándékozni.** [6]

Don Álvaro alakja az Istenhez hűséges emberek hosszú sorába illeszkedik – Ábrahámától és Mózesztől kezdve az Újszövetség szentjeiig –, akik egész életüket a kapott küldetés megvalósításának szentelték. Semmi sem tudta eltéríteni őket még a legkisebb mértékben sem Isten akaratától: sem a külső vagy belső nehézségek, sem a szenvedések, az üldöztetések, mivel szilárdan kapaszkodtak az Úr szeretetre méltó akaratába.

Ábrahámától azt kérjük, hogy hagyatkozzon rá erre a Szóra. A hit megérti, hogy a szó, amely önmagában jelentéktelen és elröppenő dolog, ha a hűséges Isten mondja ki, mennyivel biztosabb és mennyire megtámadhatatlan lehet; olyan valóság, amely lehetővé teszi az időben zajló utunk folyamatosságát. A hit ezt a Szót úgy fogadja, mint rendíthetetlen

sziklát, amelyre biztos alapokat lehet vetni. [7] És – XVI. Benedek szavaival élve – „a hosszú időn keresztül megélt hűség a szeretet neve”. [8]

Minden fontos évfordulón don Álvaro ezzel az imádsággal fordult az Úrhoz: *Köszönöm, bocsáss meg, segíts jobban!* Logikusan feltételezhetjük tehát, hogy ugyanígy tett volna születésének századik évfordulóján is. E szavak kiváló imádságot alkotnak, melyekkel a Szentháromsághoz fordulhatunk: megköszönhetjük a kapott ajándékokat – amelyekből olyan sok van, hogy el se tudjuk képzelni –, bocsánatot kérhetünk a hibáinkért és bűneinkért, és kérhetjük a segítségét, hogy tovább – többet és jobban – tudjunk szolgálni mint jó és hűséges szolgálói.

Évekkel ezelőtt egy születésnapján don Álvaro visszatekintett az elmúlt

időre. Gondolatai nekünk is segíthetnek az Istennel való párbeszédünkben, főleg amikor – bármilyen oknál fogva – a szokásosnál erőteljesebben ötlenek szemünkbe a hibáink és gyengeségeink. Ezek reménnyel töltöttek és töltenek el minket.

„Ahogy gondolatban végiglapozom az életem naptárát” – mondta –, „a már a múlthoz tartozó lapokra gondolok. A múlthoz tartoznak, de nem kerültek a szemetes kosárba, mert Isten szeme előtt továbbra is jelen vannak. Mennyi ajándékot kaptam az Úrtól! Már a születésem előtt, hiszen jámbor keresztény családot adott nekem, amelyben jó nevelést kaptam. Később oly sok eseményen keresztül, amelyek az életutamat szegélyezték. Közéjük tartozik mindenekelőtt a találkozás az Atyánkkal, amely teljesen és egy szempillantás alatt megváltoztatta az életemet. És az a majdnem negyven

évnyi bensőséges és állandó
kapcsolat az Alapítónkkal...” [9]

Az Úr a mi lépéseinket is végtelen
türelemmel követi heteken,
hónapokon, éveken át, és megbocsát,
segít nekünk és buzdít. Ráadásul,
noha sokan nem ismertétek az
Atyánkat, amíg itt élt a földön,
mindannyian megismerhetitek az
írásain keresztül és beszélhettek vele
azon bizalmas párbeszéd révén,
amelyet mindannyiótokkal folytatni
akar a Mennyből. Az Opus Dei
szellemiségével együtt a mi kezünkbe
tette le azt a meglehetősen
kézzelfogható lehetőséget, hogy
szentté válhatunk, ha jól járjuk végig
ezt az utat, amelyet az Úr sokaknak
felkínál. Isten segítségével, Szűz
Mária, Szent József, Szent Josemaría
és sok, ezt az utat már végigjárt
személy közbenjárásával., *póssumus* ,
[10] mi is képesek vagyunk eljutni az
út végéig.

Március 19-e, Szent József ünnepe szintén arra emlékeztet, hogy újítsuk meg odaadásunkat az Isten és a lelkek iránti szolgálatban. Az Úr öröktől fogva arra hívott minden keresztényt, hogy azonosuljunk Jézus Krisztussal. És Szűz Mária után Szent József az, aki a legjobban megfelelt e hívásnak: *a hűséges és okos szolga, akit az Úr háza népe fölé rendelt* . [11] Ezért ő az Egyház és az Opus Dei védőszentjeinek egyike, példakép Krisztus minden tanítványa számára.

Soha nem fáradok bele, hogy elismételjem: don Álvaro hűséges ember volt, hűséges keresztény, pap és püspök. Szent Josemaría így beszélt róla: ***szeretném, ha sok mindenben utánoznátok őt, de leginkább a hűségben. Hosszú hivatása alatt sok alkalma nyílt volna – emberi szempontból –, hogy mérges legyen, bosszankodjon, ne legyen hűséges, mégis mindent egyedülálló***

***mosollyal az arcán és senkihez
nem hasonlítható hűséggel viselt.
Mindezt természetfeletti okoknál
fogva, nem pusztán az emberi
erény erejével. Nagyon jó lenne, ha
ebben utánoznátok. [12]***

Teljes mértékben természetfeletti
jellegű fáradhatatlan kitartása a
lojalitás emberi erényében
gyökerezett, amelyet kiskorától fogva
megtanult a családja körében és
amely az évek során egyre jobban
megerősödött benne. Mekkora
szükségünk van erre az erényre!
Sokan nem is ébrednek rá, hogy
amikor hiányzik a lojalitás,
lehetetlenné válik a kölcsönös
bizalom és a rendezett, gyümölcsöző
együttélés a társadalom keretein
belül. „Legyünk hűségesek,
gyermekeim! Éljük meg azt a
természetfeletti hűséget, amely
egyben emberi lojalitás, az érett nők
és férfiak erénye, akik hátat
fordítottak a gyerekes viselkedésnek

és felelősségteljesen, hűségesen teljesítik felvállalt kötelezettségeiket.” [13] ***Lojalitás! Hűség! Egyenesség! A nagyban és a kicsiben, a kevésben és a sokban. Akarni küzdeni, noha olykor úgy tűnik, képtelenek vagyunk akarni. Ha eljön a gyengeség pillanata, tárjátok ki lelketeket és hagyjátok, hogy finoman vezessenek benneteket: ma felmászok két lépcsőfokot, holnap négyet... A következő nap talán egyet sem, mert elfogyott az erőnk. De akarunk akarni. Legalább vágyunk rá, hogy legyenek vágyaink. Gyermekeim, ez már harc.*** [14]

A hit által megvilágosított értelem révén irányítani, mérsékelni kell a szívet és az érzéseket. „Segíthetnek, hogy nagylelkűek legyünk Istennel” – írta don Álvaro –, „de nem szabad, hogy a hűségünk kizárólag vagy legfőként rájuk épüljön, mert ez

szenzimentalizmus lenne, amely a szeretet nagyon veszélyes eltorzulása. Sokan túl nagy fontosságot tulajdonítanak a kedélyállapotoknak. Gyakran támaszkodnak a szívükre és ritkán a fejükre. Ha kedvük van hozzá, ha éppen úgy érzik, lelkesedésükben bízva mindenre képesnek tartják magukat, de ha nem, lelkesedésük lelohad. Óvatosnak kell lennünk ezzel a csapdával kapcsolatban (...). Csak így ébredünk rá – a megpróbáltatás pillanataiban –, hogy a hűtlenség soha nem fakad ésszerű okból.” [15]

Don Álvaro nagyon hűséges volt az Úr hívásához. Isten kiemelkedő emberi és természetfeletti tulajdonságokkal ajándékozta meg, és ő mindezt a kapott küldetés szolgálatába állította. Jól tudjuk, hogyan válaszolt Madrid püspökének nem sokkal pappá szentelése előtt. Don Leopoldo arról beszélt neki,

hogy kiemelkedő civil és tudományos végzettségével don Álvaro-t nagyra becsülték és sokra értékelték az egyházi körökben, ahol sok feladatot kellett elvégeznie az Atyánk megbízásából. A papszentelés után azonban – jósolta meg a püspök – sokak szemében elveszítené ezt a presztízst. Don Álvaro azt válaszolta, hogy ez nem érdekli: már mindent odaadott Istennek – a presztízst az emberek szemében, a terveit, a szakmai lehetőségeit –, amikor igent mondott Isten hívásának, hogy az Opus Deiben törekedjen az életszentségre. Nem érdekelte az emberek véleménye, csak az a vágy, hogy szeresse Istent és teljesítse az akaratát. Szent Josemariához hasonlóan el akart *rejtőzni és eltűnni*, hogy alkalmas eszköz legyen az Egyház szolgálatára.

Az Opus Dei szellemiségével való azonosulás vágya különös erővel megnyilvánult, amikor

megválasztották Szent Josemaría első utódjának. Azt mondta, hogy nem Álvaro del Portillót választották meg, hanem újra az Alapítónkat, aki a Mennyből vezeti tovább a Művet. Abban, ahogy erről beszélt és eszerint cselekedett, nem látott semmi különöset vagy rendkívülit, hiszen mélyen meg volt róla győződve, hogy Isten arra választotta ki őt, hogy az Atyánk *árnyéka* legyen itt a földön, majd pedig az a csatorna, amelyen keresztül Isten az Opus Dei híveinek és sok más férfinak és nőnek az egész világon közvetíteni akarta kegyelmeinek jelentős részét.

Vir fídelis multum laudábitur , [16] a becsületes embert bőséges áldás kíséri. Joggal vonatkoztathatjuk a Szentírás e mondatát don Álvaróra. Ezt tette II. János Pál is abban a táviratban, amelyet 1994. március 23-án, e jó atya és pásztor halálának napján küldött nekünk. Legmélyebb együttérzéséről biztosította a Mű

valamennyi hívét, egyben felidézte „az Úr iránti hálával az elhunyt papi és püspöki buzgalommal teli életét, az erősség és az isteni gondviselésbe vetett bizalom szüntelen példáját, valamint hűségét a péteri székhez és nagylelkű egyházi szolgálatát Josemaría Escrivá közeli munkatársaként és méltó utódjaként (...).” [17]

Egy másik szép évforduló, amely erre a keresztény erényre emlékeztet, az Alapítónk pappá szentelésének évfordulója a hónap végén. 1925. március 28-án az Atyánk új, szentségi módon pecsételte meg a vállalt hűséget, amelyet az isteni hivatás első előjeleinek megjelenésétől, vagyis tizenéves korától fogva ápolt. Mindig éberén és aktívan élte meg e hűséget, ezért földi élete végén biztosíthatott minket róla: ***Soha ne inogjatok meg! Azt mondom nektek (...), hogy isteni hivatásotok van, hogy Jézus Krisztus öröktől***

*fogva meghívott benneteket.
Nemcsak megjelölt benneteket az
ujjával, hanem homlokon is
csókolt. Ezért az én szememben a
fejetek hajnalcsillagként ragyog. A
hajnalcsillagnak is megvan a
maga története... Azon nagy
csillagok egyike, amelyek éjszaka
fent a magasban, a kékes, sötét
égen ragyognak, mint mesésen
világos nagy gyémántok. Ilyen
világos a ti hivatásotok:
mindnyájatoké és az enyém. [18]*

Imádkozzunk tovább az Egyházért és
a Pápáért, különösen a
lelkigyakorlata alatt. Én holnap
kezdem a többnapos
lelkigyakorlatomat, hogy utána részt
vehessek a don Álvaro születésének
századik évfordulója alkalmából
szervezett konferencián, amelyre
március 12. és 14. között kerül sor a
Szent Kereszt Pápai Egyetemen. Ma
azzal az örömmel, mint mindig, a
Szent Josemaría-

plébániatemplomban diakónussá szentelem a Prelatúra két aggregátusát. Kérjük az Úrtól, hogy legyenek nagyon hűségesek ehhez az új hivatáshoz, és foglaljuk bele ebbe az imánkba a világ összes szeminaristáját és papját.

Nem fejezhetem be a levelet anélkül, hogy elmondanám nektek, hogy 22-én a Sant'Eugenio-bazilikában szentmisét mutatok be don Álvaro mennyei születésnapjának évfordulója alkalmából, és ott még nagyobb egységben leszek – ha egyáltalán lehetséges – mindannyiótokkal, arra kérve az Urat, hogy segítsen teljesen hűségesnek lennünk és töltsön el minket a lelkek iránti buzgalommal, amint arra gyakran emlékeztet a Pápa. Amint mindig kérem tőletek, támogassátok imádságotokkal a szándékaimat.

Minden szeretetemmel megáldalak
benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2014. március 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Levél 1931.*
március 24., 43

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que*
pasa (Találkozni Krisztussal) , 58

[3] SZENTTÉ AVATÁSI ÜGYEK
KONGREGÁCIÓJA: *Dekrétum Isten*
Szolgája Álvaro del Portillo
erényeiről, Róma, 2012. június 28.

[4] *Ugyanott* [5] *Zsolt 144 (145),13*

[6] FERENC PÁPA: *Lumen fidei*
kezdetű enciklika , 2013. június 29.,
50

[7] *Ugyanott , 10*

[8] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd
Fatimában, 2010. május 12.

[9] DON ÁLVARO: Feljegyzések egy
családi összejövételről, 1991. március
11.

[10] *Mt* 20,22

[11] RÓMAI MISEKÖNYV: Szent József
ünnepe, *Kezdőének* (*Lk* 12,42)

[12] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy családi összejövételről, 1974.
február 19.

[13] DON ÁLVARO: *Levél*, 1987.
február 1. („Cartas de familia”, I.
kötet, 287)

[14] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések
egy elmélkedésről, 1972. február („En
diálogo con el Señor”, 154.o.)

[15] DON ÁLVARO: *Levél* , 1992.
március 19., 31 („Cartas de familia”,
III. kötet, 321)

[16] *Péld* 28,20

[17] II. JÁNOS PÁL: Távirat Msgr. Javier Echevarriának, 1994. március 23.

[18] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy elmélkedésről, 1975. március 19. („Por las sendas de la fe”, Cristiandad kiadó, Madrid, 2013, 151.o.)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/carta-del-
prelado-marzo-2014/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/carta-del-prelado-marzo-2014/) (2025.08.07.)